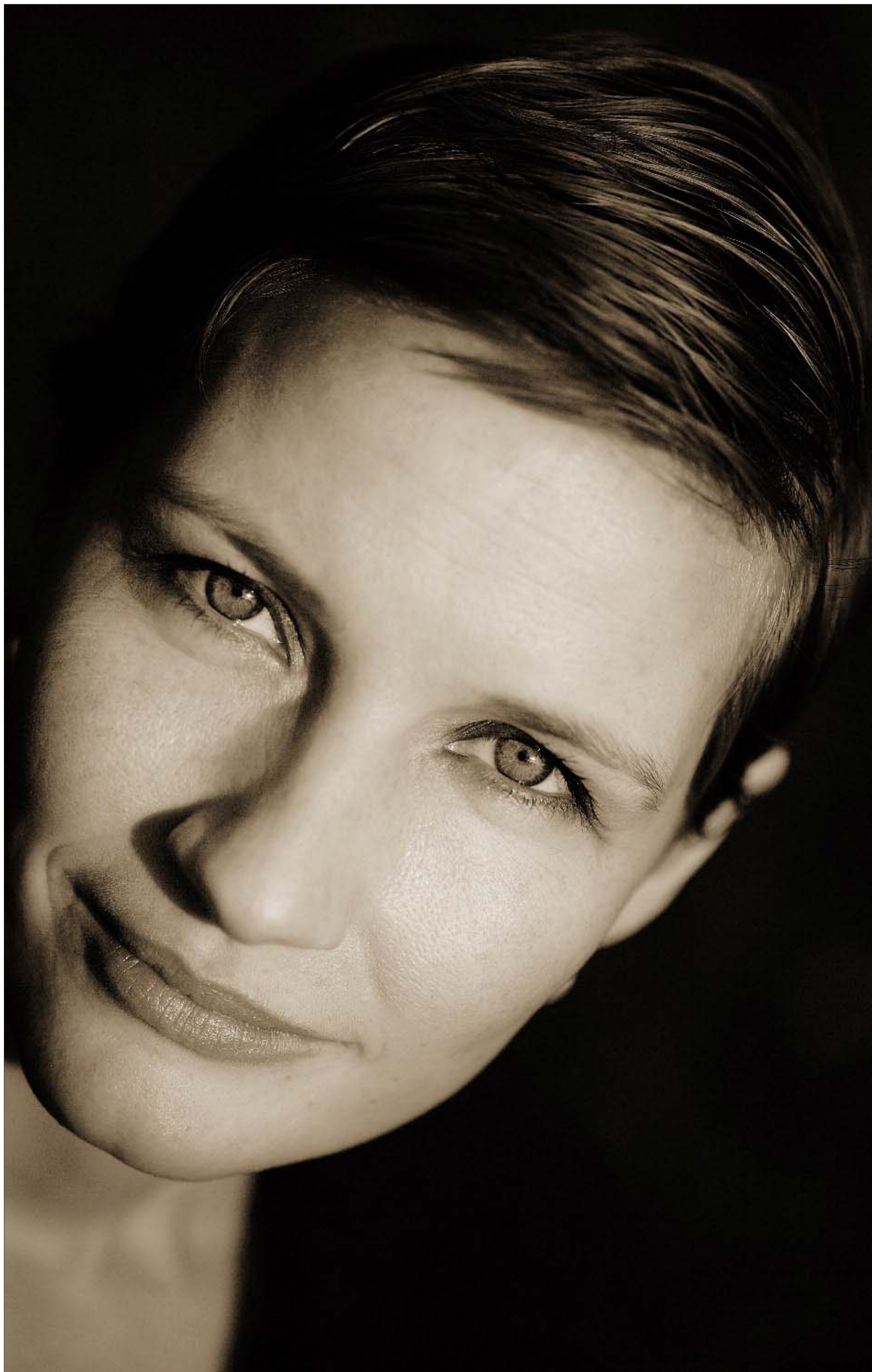

PS

“Det man tror, er store ting, betyder næsten intet

Kamilla Bech Holten

Engang var tv-værten Kamilla Bech Holten fast gæst i de danske dagligstuer. Men tv-underholdning er udskiftet med et nyt fuldtidsjob: en langstrakt kamp mod kræft. Det har ødelagt karrieren, ægteskabet og alt, hvad der ellers betød noget. Men nede på bunden, hvor der ingenting er, har hun fundet en enorm styrke i erkendelsen af, hvad der virkelig er vigtigt.

ESBEN KJÆR

Operationen og kemoterapien havde efterladt hende skaldet, tynd, grå i huden og fuld af ar. Nu lå Kamilla Bech Holten – eller det, der var tilbage af hende – i en hospitalseng og ventede på at blive kørt ind til skanning for at se, om hun havde vundet over kræften, eller kræften over hende.

»Bech Holten ...«, sagde lægen tænksomt, mens han studerede journalen. »Er du i familie med hende Kamilla Bech Holten?«

»Ja, det er mig«, svarede Kamilla spagt. »Nej, nej«, smilede lægen overbærende. »Jeg mener hende fra tv!«

»Ja, det er mig«, prøvede Kamilla igen. Men lægen insisterede: »Nej, nej, du misforstår – jeg mener hende, der lavede børneprogrammer med den talende burger, Den Store Klassefest, hende der er gift med ham operachefen...«

»Ja – det er mig!«
Endelig indså lægen sin fadæse og krabbede sig skamfuldt bort. Men tilbage var erkendelsen af, at ikke alene havde hun mistet sit helbred og sin identitet – nu lignede hun ikke engang sig selv mere. Og det var kun begyndelsen. Efter fire års kamp mod kræft i snart sagt alle organer under brystkassen, efter fem kæmpeoperationer og 38 kemobehandlinger, står 36-årige Kamilla Bech Holten i dag uden job, uden mand – og uden den mindste anelse om, hvorvidt hun er i live om et halvt år. Men med masser af tid til at overveje, hvad der egentlig er tilbage, når alt det, der betød noget, er væk – når alle lag af den gamle identitet hudløst og nådesløst er skrælet af.

»50 procent af min identitet var mit ægteskab, som var meget stort – vi var meget forelskede. 50 procent var mit arbejde, som var en stor del af min udadvendte identitet.«

Små ting har vægt

Kamilla fortæller sin historie på årets første, solbeskinnede forårsdag hjemme i haven på Frederiksberg. Trods forsøg på at overbevise journalisten om det modsatte, ser hun stadig dejlig ud og stråler fortsat af den boblende varme, der også sugede tv-seerne ind. Men hverken udseendet, tv-seerne eller alt det andet, der engang fyldte livet, betyder længere noget.

»Det, man tror, er store ting, betyder næsten intet. Jeg tænker aldrig på seertallene til Klassefesten længere. Da jeg lå i sengen og ikke vidste om jeg skulle leve eller dø, var det nogle helt andre og små ting jeg tillagde vægt. For eksempel de gange, hvor jeg havde gjort noget for andre, men hvor de ikke vidste, at jeg havde gjort det.«

Som da en veninde i folkeskolen fra dårlige sociale kår var så stolt af at have fået 10 i en opgave og spurgte, hvad Kamilla havde fået. Kamilla havde fået 11, men sagde, at hun også havde fået 10. »Jeg kunne se, hvordan hun strålede. Eller da min to-årige niece flyttede til Danmark og jeg besluttede bare at være der for hende hele tiden, selv om hun i sagens natur aldrig ville takke mig for det. Jeg vidste selv, at jeg havde gjort en forskel og kunne være stolt. Men havde jeg sagt det til nogen, ville det miste sin værdi. Det er som små diamanter indeni. Folk spørger, hvad man tænker på sit dødsleje. Jeg lå på mit dødsleje i tre måneder, og den slags var, hvad jeg tænkte på. Her kan jeg ranke min ryg. Den anerkendelse, man giver sig selv, er ti gange mere værd. Alt det, som ingen ser – det skal man samle på. Omvendt var der de uærlige ting, jeg havde gjort, men som heller ingen vidste – dem har jeg tænkt meget på, hvordan jeg kan gøre om.«

Fortsættes side 2